

Records d'infantesa

Potser el temps desdibuixa els contorns del passat, potser és el temps qui ens dóna valor per enfrontar el passat, difuminant-lo, confonent-lo, perquè se'ns faci més suportable. Potser és per això que a poc a poc acabes resseguint els camins de la memòria sense sentir-la teva. No sé pas si un d'aquests potser és la resposta, o si n'hi ha algun altre que la sigui, però el cas és que ara tombo el cap enrere i no trobo atroç allò que deuria, com tampoc no ho vaig viure aleshores. Potser la innocència em salvà en aquell pretèrit imperfet i imperfecte i és ara la distància qui em posa a resguard. No ho sé pas, ni tampoc no ho recordo: no sé ben bé si vull fer-ho amb coneixement de causa com tinc ara; però sí que puc veure, encara, el baix d'aquell abric roig que voleiava acaronent-me el rostre. Tan sols la veu d'aquella dona ha esdevingut una reminiscència en la memòria, per a mi ella era un maniquí articulat, sense més transcendència que aquell tot que veia, el tot reduït en l'abric vermell.

Cada matí m'era costum aixecar-me i comptar un per un els esglaons per baixar de la llitera. Cinc. Ni més ni menys. Però sempre calia comprovar-ho, com si el nombre pogués variar d'un dia per l'altre —fet que es donava cada cop que jo saltava des del penúltim, aleshores n'eren tan sols quatre—. M'agradava fitar la sanefa de la paret que resseguia amb la mà pel passadís mentre anava cap al lavabo, sempre que ho feia hi trobava noves figures que passaven desapercebudes a la mirada adulta: una flor, una cara, ganyotes grotesques i somriures

beatífics, muntanyes, objectes,... Era com contemplar els núvols canviants una tarda de joc pueril sota el sol indulgent.

—Magda.

I quan sentia dir el meu nom al papa per primer cop al matí, era quan començava a sentir que era jo, que existia. Llavors ja sabia què fer: anar a la seva habitació i mirar-lo, creure allò que em deia per fer-lo feliç. La mama mai no hi era, em va dir que havia marxat mentre jo naixia, que la seva ànima s'havia esquitllat entre les seves cuixes amb mi. No ho entenia, però tampoc no preguntava; com trobar a faltar allò que no has conegut, que mai no has tingut? Llavors, en veure'm, els ulls li brillaven d'una manera especial. Veia com la nineta, tan petita normalment, es dilatava i es menjava com un llop famolenc aquell verd irisat que havien estat els seus ulls.

—Vine.

I les ninetes se'm volien menjar a mi també. Des del primer dia les coses havien estat així, per això mai no em va venir al cap un: "Per què?". Alçava la mà amunt, amunt, amunt, em semblava que fregaria el sostre amb el tou dels dits, creava una ombra majestàtica que dividia la seva habitació en dos i aleshores, tan alta com era, queia sobre meu, xocava amb la meua pell tendra, estrepitosament, amb un soroll estrany, sec i tibant, de color vermell.

—Per què?

Això preguntava, el papa; després vaig aprendre que hauria d'haver estat jo qui li ho preguntés, però crec que ara tampoc no ho faria. Plorava i em foragitava de la seva cambra en acabat. Jo em canviava i

feia la meua via i ell baixava i m'abraçava, comportant-se com el pare més amorós del món. Tot era normal.

Però jo tenia set, vuit o potser nou anys quan a l'escola ens feren un reconeixement mèdic i altre cop algú va preguntar-me:

—Per què?

I jo no vaig respondre, no entenia pas el significat d'aquella pregunta que tantes vegades em repetien. Per què? I un capvespre jugàvem amb les nines, entre besos i abraços al jardí, sota l'esguard de les figures que els núvols m'ensenyaven i tan sols la meua innocència advertia. Per la cantonada va voleiar la rojor intrèpida que s'atansava a nosaltres, com una flama inextingible que se sabia poderosa. Sonà un timbre en la llunyania i el cel va cloure's sobre nostre. Mai no trucava ningú. El papa va acostar-se a la porta i obrí, desconfiat, mentre jo m'ho mirava des del llindar del menjador, sense atrevir-me a mostrar res més tret dels ulls curiosos que aventurava al passadís. Aquell maniquí amb abric va donar-li una carta i unes paraules fredes i metàl·liques.

—Ho comprèn, oi?

I aleshores va acostar-se a mi. També recordo aquells guants de pell marró, calentons, que van menar-me cap a la porta.

—Tu vindràs amb mi, d'acord?

I semblava una altra veu, càlida i reconfortant, però no preguntava, sinó que imposava. Recollint la meua maneta vaig creuar el llindar de la porta de casa sense el meu pare per primer cop. No sé perquè, però vaig girar-me i aquelles ninetes que es menjaven els seus ulls cada matí ara eren tan petites que ni es veien, malgrat que hi havia una aigua salada

que queia i les engrandia. Al lluny, vaig sentir encara la seva veu, xiuxiuejant el mateix que se li esquitllava entre els seus llavis cada matí, però sense saber-ne el motiu semblaven uns altres mots els que pronunciava. Els seus llavis murmuraven: "Per què?".